

Peaaegu *kaksikud*

Helle Kõrgend

Illustraatorid: *Malle Ploompuu ja Helle Kõrgend*

Teksti toimetaja: Heli Hallik

Küljendus ja kaante kujundus: Jaan Lehismets

Illustratsioonid: Malle Ploompuu ja Helle Kõrgend

Teose sisu eest vastutab autor

© Kõik õigused kaitstud

ISBN 978-9916-668-64-1

Trükk: MJ Konsult

Kirjastus Hea Tegu

www.fil.ee

Pärnu 2023

Peaaegu kaksikud

Ühes väikeses Eesti linnas elasid kord kaks õde. Vanem õde oli nooremast õest peaaegu aasta vanem. Aastast jäi puudu vaid üks lühikene nädal. Võõrastele inimestele paistsid nad kaksikutena. Jah, küll mitte identsetena, kuid vanuse poolest siiski võrdsetena.

Vanema õe nimi oli Helle. Noorema õe nimi oli Malle. Isal ja emal oli mõlema tütre jaoks olemas ka oma hellitusnimi. Hellet kutsuti vahel hellitavalt „Hellekelleke“ või „Helleke-hellake“. Malle hellitusnimeks sai aga „Malleke-talleke“.

Kuna õdesid peeti kaksikuteks, tundis Helle ennast sellest veidi solvatuna. Tema arvates polnud õige, et teda peeti tema noorema õega vanuse poolest võrdseks. Tema oli ju ikkagi vanem – selles polnud

kahtlustki! Millal iganes keegi vihjas asjaolule, et nad olid otsekui kaksikud, selgitas Helle kärmesti, et kohe kindlasti EI ole nad kaksikud.

Helle ja Malle imestasid väga täiskasvanute võime- tuse üle nende nimede vahel vahet teha. Alalõpmata kutsuti Hellet Malleks ja Mallet Helleks. Põhjendasid need suured inimesed oma saamatust õiget nime ja nägu kokku panna niimoodi: „Kuna Malle on heleda peaga, siis tahame me teda kutsuda Helleks. Hele – Helle! Loogiline ju, kas pole! Helle aga on veidi tumedama peaga, seega kipume me teda pidama Malleks!“

Helle ja Malle aga leidsid, et täiskasvanute loogika logises veidi. Kuidas võib juuksevärv olla seotud nimega? Just nagu peaksid ema ja isa juba lapse sünnist peale teadma, mis värvi juuksed nende lapsel tulevikus olema saavad?!

Kuigi õdede vahel esines ka erimeelsusi, armastasid nad teineteist väga. Südames tundsid mõlemad, et nad olid otsekui kaksikud. Koos nad kasvasid ja koos õppisid. Nii Helle kui ka Malle olid väga õnnelikud ja tänulikud, et neil oli sõber, kellega oma rööme ja vahel ka muresid jagada.

Kuldsed päikesejänkud

Lähenes talv. Helle ja Malle leidsid, et talves oli midagi salapärast ja ilusat. Lumi muutis kõik puhtaks, kaunilt säravaks ja valgeks. Tüdrukud ootasid lund ja lumesadu. Nad ei mõistnud täiskasvanuid, kes talvel toas istuda armastasid. Nii vahva oli lume sees hullata! Nii tore oli lumememme teha! Lausa lust oli kelguga mäest alla lasta! Mõlemad tüdrukud ohkasid otsekui ühest suust: „Millal ometi lumi maha sajab? Millal me saame välja lumega mängima minna?“

Selleks, et õues külm ei hakkaks, kodus ema oma tüdrukutele ilusad soojad komplektid. Komplekt koosnes sallist, kinnastest, mütsist, kampsunist ja soojadest pükstest. Kuna Helle oli vanem, kodus ema esimese komplekti just temale. Loomulikult tundis Helle selle üle suurt rõõmu. Ta tundis ennast kohe veidi vanemana. Komplekt oli üleni punast värvi.

Mitte ühtegi teist värvi selles ei leidunud. Helle oli oma uue komplekti üle väga uhke.

Malle komplekt erines Helle omast, sest see ei olnud üleni ühte värvi. Olgu, komplekt oli küll ühte värvi, kuid ema oli igale kootud esemele sisse kudunud ka kuldsest lõngast jänku. Helle komplektil ei olnud ei ühtegi jänkut ega ka ühtegi teist looma. Malle lausa säras rõõmust, nähes oma kostüümil kuldseid päikesejänkusid.

Helle tundis ennast petetuna. Miks ema polnud tema komplektile ühtegi kuldset looma kudunud? See oli ebaaus. Ema seletas Hellele, et poes varem sellist lõnga ei olnud. Seega ei saanud ta tema komplektile päikesejänkusid kududa. Helle sai küll kõigest suurepäraselt aru, kuid väikene pettumusepisik pesitses ikkagi südames.

Salaja käis Helle Malle ilusaid päikesejänkusid vaatamas. Ta ei tahtnud, et keegi teada saaks kui väga need Malle jänkudega kindad talle meeldisid. Samas oli Helle õnnelik, et Mallel olid nii ilusad kindad ja isegi terve komplekt päikesejänkusid. Ohates imetles Helle Malle kindaid. Salaja proovis ta neid ka endale kätte.

Üks eriline nädal aastas

Helle ja Malle elus oli igal aastal üks nädal, mis oli kõikidest teistest nädalatest erinev. Mallele meeldis see nädal vaata et liigagi palju. Helle aga üritas selle vaikselt üle elada. See oli nädal enne Helle sünnipäeva. Sellel nädalal olid mõlemad tüdrukud täpselt ühevanused.

See poleks pidanud Hellet eriti häirima, kuid vahel häiris siiski. Miks? Sest igal võimalusel tuletas Malle talle meelde, et sel nädalal olid nad ühevanused. Võrdsed!

„Võrdsed? Kohe kindlasti mitte,“ arvas Helle.

„Mida loeb see number?“ mõtiskles Helle omaette diivanil mossitades. TEMA oli Mallest aasta vanem. Tema oli ju sündinud aasta varem kui Malle. Milleks siis nüüd vanusest sellist numbrit teha? Miks oli

see nädal Malle jaoks nii eriliselt õnnerikas aeg, ei suutnud Helle kohe kuidagi mõista. Ta otsustas Mallega asjad selgeks rääkida.

Helle küsis Malle käest, miks muudab selle nädala olemasolu teda nii rõõmsaks. Malle ei pidanud enne vastuse andmist isegi mitte mõtlema. Hellele tundus, nagu oleks Malle seda küsimust juba aastaid oodanud ning vastuse selle tarvis ka välja mõelnud. „Aga sellepärast,“ vastas Malle, „et siis ei peeta mind sinust nooremaks. Pole sa minust siis ei vanem ega ka targem.“

Helle tundis ennast kohe vanema ja, mis seal salata, ka targemana. Veel leidis ta, et edaspidi elab ta ka selle nädala kenasti üle. Oli ju aastas palju teisi nädalaid, mil kõik oli täpselt nii, nagu olema pidi: tema oli Mallest vanem. Eks südamesopis pidas Helle ennast veidi targemaks ka. Selle mõtte aga hoidis ta enese teada.

Las Malle naudib seda ühte nädalat. See on ka AINUKENE nädal aastas, kus ta võis pidada ennast oma vanema õega võrdsemaks. Hetkeks tundis Helle ennast väga tähtsana. Mõtelda vaid, tema noorem õde soovis olla nagu tema. Väikene uhkusenoot läbistas ta südame. Korraga tundis ta suurt poolehoidu oma peaaegu sama vana õe vastu.

Sünnipäevatorit

Kõigepealt oli sünnipäev Mallel, siis Hellel. Nende pere traditsiooni kohaselt meisterdati igaks sünnipäevaks küpsisetort. See oli kõige maitsvam tort kogu maailmas. Vähemalt tüdrukute arvates oli see nii. Mis muutis selle tordi nii eriliseks? Selle valmistas nende ema. Koogi kõige olulisemaks komponendiks oli armastus. Pealegi, nii Helle kui ka Malle said tordi meisterdamisel kaasa aidata.

Probleemiks osutus tõsiasi, et tüdrukute sünnipäevad asusid teineteisele nii lähedal. Kahe sünnipäeva vahele mahtus ainult seitse päeva. Kuna tordi meisterdamine võttis suhteliselt palju aega (ja maksis rohkem ka), otsustas ema sel korral valmistada tordi ainult ühe tütre sünnipäevaks. Teine tütar pidi leppima poest ostetud tordiga. Kumb saab küpsisetordi ja kumb saab poest ostetud tordi, selle jättis ema tüdrukute otsustada.

„Sel aastal saan küpsisetordi mina,“ ütles Helle otsustavalt.

„Miks nii?“ ei olnud Malle nõus.

„Sest eelmisel aastal said sina,“ ütles Helle kindlalt.

„Ei, eelmisel aastal saime me mõlemad,“ parandas Malle.

„Ei, sina said,“ raputas Helle kangekaelselt pead. Tõsi ta ju oli. Kui mõlemad said, siis sai ju ka Malle, arvas Helle.

„Ei, ei, ei,“ raputas nüüd ka Malle pead. „Meie mõlemad saime eelmisel aastal oma tordi. See aasta on esimene, kus ema otsustas ainult ühe tordi teha.“

„Aga mina olen vanem ja vanematel on eesõigus!“ teatas Helle.

„See ei loe. Minul on enne sind sünnipäev. Miks mina pean alati kõigest heast ilma jääma. See pole aus!“ hüüdis Malle ahastades.

„Emme!“ hüüdsid nad otsekui ühest suust. „See pole aus. Niimoodi lihtsalt ei saa teha.“

„Kuna tort tuleb minu rahakotist, siis saab küll,“ vastas ema rahulikult. „Kas jõudsite kokkuleppele?“

„Ei,“ ohkasid kaks isepäist linalakka. Vanem küll pisut tumedama peaga kui noorem.

„Kuna mina olen noorem ja sina oled vanem ja targem,“ seletas Malle salakavalalt silmi kissitades, „siis ... olen kuulnud sellist ütlust, et *targem annab järele*.“

